

σκίτσο του Βασίλη Παπαγεωργίου

Του **Δημήτρη Γρηγορόπουλου**

Ο υπερτονισμός, εύλογα, των γενοκτονικών οικονομικών και κοινωνικών επιπτώσεων του τρίτου και χειρίστου μνημονίου στις υποτελείς τάξεις της χώρας μας υποτονίζει την ακραία αντιδημοκρατική και «αντιεθνική» διάστασή του. Η κοινοβουλευτική δικτατορία του ολοκληρωτικού καπιταλισμού στη χώρα μας λόγω επιβολής των μνημονίων και της αναπόφευκτης όξυνσης των αντιθέσεων και της αγωνιστικής έκφρασής τους, άρα λόγω εκτάκτων αναγκών, οδηγεί στην πολιτική μορφή του κράτους έκτακτης ανάγκης. Χωρίς να καταργείται το σύνταγμα και η αστική νομιμότητα, με την πολιτική πρακτική αλλά και τη θέσπιση νέων νομοθετικών ρυθμίσεων (όπως η μείωση μισθών και συντάξεων, που η μια μετά την άλλη κρίνονται αντισυνταγματικές), δημιουργείται ένα «παρασύνταγμα», όπως τη μετεμφυλιακή περίοδο του αστυνομικού κράτους (1952-1967), το οποίο υποτίθεται θα αρθεί μετά το πέρας της κατάστασης έκτακτης ανάγκης (στα καθ' ημάς με την υπέρβαση της οικονομικής και πολιτικής κρίσης). Η ιστορική ιδιοτυπία έγκειται στο ότι το καθεστώς έκτακτης ανάγκης εμφανίζεται και στο μηχανισμό εξουσίας της ΕΕ και στα κράτη της περιφέρειας, όπως κατ' εξοχήν η Ελλάδα που τελούν υπό καθεστώς αυστηρής εποπτείας. Βέβαια, η ΕΕ δεν συγκροτεί κράτος με την ολοκληρωτική έννοια, αλλά ένα υβρίδιο διεθνούς ιμπεριαλιστικού κράτους και διεθνούς ιμπεριαλιστικού οργανισμού. Τα κράτη που τη συναποτελούν είναι υποτίθεται ισότιμα και εκχωρούν την ίδια ποσότητα εθνικής εξουσίας στην κοινή εξουσία των Βρυξελλών. Όσο όμως αυξάνεται η οικονομική και πολιτική ολοκλήρωση της ΕΕ δημιουργείται μια άτυπη εξωθεσμική εξουσία της Γερμανίας και των δορυφόρων της, που με οικονομική και πολιτική δύναμη επιβάλλεται στα θεσμικά όργανα των Βρυξελλών. Η εξωθεσμική δύναμη θα ενισχύεται όσο θα προωθείται η ολοκλήρωση της ΕΕ, για να εξασφαλίζει την ποδηγέτησή της. Η εταιρική ισότιμη σχέση θα μετατρέπεται όλο και περισσότερο σε κενό γράμμα και οι αρχές της «ισοτιμίας, της αλληλεγγύης, της δημοκρατίας» ως αξιακό πρόταγμα της ΕΕ θα αποβαίνουν απλή ιδεοληψία. Έτσι, η εξουσία του ελληνικού αστικού κράτους ως προς την εξουσία των Βρυξελλών θα αποδυναμώνεται λόγω του νόμου της οικονομικής και πολιτικής, ανισομετρίας. Η πλεγμάτωση όμως της ελληνικής αστικής εξουσίας με την εξουσία των Βρυξελλών δημιουργεί πανίσχυρη δύναμη έναντι του έθνους των εργαζομένων. Έναντι αυτού του ισχυρού πλέγματος εξουσίας, θεσμικού και εξωθεσμικού (βλ. επαφές Τσίπρα με Μέρκελ, Ολάντ, ενώ διακήρυσσε ότι θα πραγματευόταν μόνον με τους θεσμούς της ΕΕ), δυσχεραίνονται σοβαρά οι απόπειρες του κινήματος στη χώρα μας για την κατάκτηση μεταρρυθμίσεων και φυσικά για την κατάκτηση της εξουσίας. Έτσι, το δημοκρατικό πρόβλημα των μεταρρυθμίσεων για το έθνος των εργαζομένων είναι ταυτόχρονα «εθνικό» και αντικαπιταλιστικό. Συνδέεται με την πάλη για την απαλλαγή του απ' τα ιμπεριαλιστικά δεσμά και την επίτευξη ρηγμάτων στον καπιταλιστικό κορμό.

Στην πρόσφατη επονείδιστη συμφωνία Βρυξελλών και κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, επιβάλλεται μια νέα ευρεία και ταπεινωτική αφαίρεση εξουσίας απ' το ελληνικό κράτος όχι στη βάση καθιερωμένων συνθηκών γενικής ισχύος, αλλά στη βάση ειδικών μορφών και ειδικής συμφωνίας που επιβλήθηκε στα πλαίσια του

επαχθέστερου μνημονίου. Η αφαίρεση εξουσίας συνίσταται σε πρωτοφανείς ρυθμίσεις για κράτος ανεξάρτητο και εταιρικό σε κηδεμονία χωρίς προηγούμενο στη ζώνη του ευρώ.

Πρώτο και χειρότερο: «Η κυβέρνηση οφείλει να συμβουλευέται και να συμφωνεί με τους θεσμούς για όλη τη νομοθεσία στους σχετικούς τομείς, σε επαρκή χρόνο πριν από την υποβολή τους σε δημόσια διαβούλευση ή στη Βουλή» (ΠΡΙΝ, 19/7). Αυτά αποφάσισαν οι ηγέτες της Ευρωζώνης και συνυπέγραψε ο υπό «κατασκευή» νεόκοπος «εθνικός ηγέτης» Αλ. Τσίπρας. Με άλλα λόγια, θα πρέπει να συμφωνούν για τους νόμους, πριν οδεύσουν στη Βουλή για ψήφιση! Το έδαφος είχε προετοιμαστεί στη συμφωνία της 20/2 που επέβαλε στην ελληνική κυβέρνηση να μην προβαίνει σε μονομερείς ενέργειες.

Δεύτερο: Η Ελλάδα εξαναγκάζεται σε μεταβολή του κώδικα της πολιτικής δικονομίας με κείμενο αποσταλέν από τους θεσμούς με τη νεοαποικιακή ρήτρα να ψηφισθεί ως έχει χωρίς την παραμικρή τροποποίηση!

Τρίτο: Η Ελλάδα αποδέχεται πρόγραμμα βαθιάς αλλαγής της δημόσιας διοίκησης, το οποίο θα διαμορφωθεί και θα εποπτεύεται απ' την Ευρωπαϊκή Επιτροπή.

Τέταρτο: η Ελλάδα θα σχηματίσει ανεξάρτητο ταμείο ύψους 50 δισ. υπό την εποπτεία των ευρωπαϊκών θεσμών, μέσω ιδιωτικοποιήσεων, χωρίς να προσδιορίζεται το είδος του εκποιούμενου εθνικού πλούτου. Άρα, δεν αποκλείεται η απαλλοτρίωση ακόμη και ενεργειακού ή ορυκτού πλούτου. Τα πολυεθνικά και χρηματοπιστωτικά μονοπώλια εκτός απ' την απομύζηση με τη μορφή τοκοχρεωλυσιών του ιδρώτα του ελληνικού λαού και με το νόμου βάζουν πλέον χέρι και στα φιλέτα του εθνικού πλούτου...

Πέμπτο: Η Ελλάδα δέχεται πλήρη αυτονομία της ΕΛΣΤΑΤ, και της Γραμματείας Εσόδων απ' την ελληνική κυβέρνηση, ώστε να συμβάλλουν στην αστυνόμευση των υποχρεώσεων της χώρας απ' τους δανειστές.

Έκτο: Το νέο δάνειο θα συναφθεί με αγγλικό δίκαιο, που αίρει την ασυλία της δημόσιας περιουσίας, παρά τους μύδρους που εκτόξευε ο ΣΥΡΙΖΑ εναντίον του ως αντιπολίτευση.

Έβδομο: Επαναρχίζουν επί ελληνικού εδάφους οι τριμηνιαίοι έλεγχοι της τρόικας («τετρατρόικας», λόγω συμμετοχής του ESM) που δεν θα ασκούν έλεγχο εκ των υστέρων μόνο αλλά και εκ των προτέρων. Έτσι, αποδεικνύεται ανυπόστατη και η νέα ρεφορμιστική «λεβεντιά» του ΣΥΡΙΖΑ, που διαβεβαιώνει ότι θα βρει τρόπους να υπονομεύει τη συμφωνία στην εφαρμογή της.

Ωστόσο, ο χαρακτηρισμός της συμφωνίας ως νεοαποικιακής και της Ελλάδας ως αποικίας χρέους, είναι υπερβολικός, ανακριβής και ενισχυτικός του αφηγήματος της κυβέρνησης ότι πραξικοπηματικά σύρθηκε σε υπογραφή της συμφωνίας. Παρά την ασυμμετρία ισχύος, η Ελλάδα είναι ανεξάρτητη χώρα και θα μπορούσε κάλλιστα να μην υπογράψει τη συμφωνία, έστω και με τίμημα. Δεν θα συνέβαινε για πρώτη φορά στην ιστορία. Οι λαϊκές και ταξικές νίκες πάντα με τίμημα συντελούνται.

Ωστόσο, η πολιτική και οικονομική αστική τάξη της Ελλάδας, ακόμη κι όταν περιορίζεται η εξουσία της απ' την ΕΕ, ακόμη κι όταν πλήττονται ορισμένα τμήματά της (βλ. ποντοπόρα ναυτιλία) ή πλήττεται και ως σύνολο (βλ. αύξηση φορολογίας απ' 26% σε 29%), δεν απεμπολεί τη συμμαχία με την ΕΕ και τις πολυεθνικές. Γιατί, έτσι διασφαλίζει την πολιτική και οικονομική εξουσία, απ' τη συμμαχία ΕΕ-ελληνικής αστικής τάξης ισχυροποιείται ο συσχετισμός έναντι της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων. Αναπτύσσεται η προσδοκία ωφέλειας απ' τα διάφορα πακέτα (Γιούνκερ - ΕΣΠΑ), τις ιδιωτικοποιήσεις, τη σύμπραξη με τις πολυεθνικές, την επιδείνωση του εργασιακού Μεσαίωνα. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι επιχειρήσεις επικαλούμενες το capital control έθεσαν σε αναγκαστική αργία άνευ αποδοχών χιλιάδες εργαζόμενους, ενώ η «αριστερή» κυβέρνηση έκλεινε τα μάτια.

Παράλληλα, η συμμαχία - υποτέλεια με ΕΕ αναπαράγει στην πολιτική ζωή της χώρας το καθεστώς

έκτακτης ανάγκης των προηγούμενων μνημονιακών κυβερνήσεων. Η διακριτική παρουσία της αστυνομίας το πρώτο διάστημα δημιουργούσε ελπίδες κάποιας ανάπτυξης της εσωτερικής δημοκρατίας. Όμως, ο Αρμαγεδδώνας του τρίτου μνημονίου επέφερε και τον Αρμαγεδδώνα του αυταρχισμού. Η χώρα, όπως επί των απλήστων Σαμαρά-Βενιζέλου, κυβερνάται με ΠΝΠ, νομοσχέδια 977 σελίδων (2ο προαπαιτούμενο νομοσχέδιο με τη διαδικασία του υπερκατεπείγοντος, η διαδικασία συντέμνεται σε μία ημέρα, ενώ επί Σαμαρά διαρκούσε ένα διήμερο (μία ημέρα για τις επιτροπές της Βουλής και μία για την Ολομέλεια). Η επίκληση του επείγοντος της χρηματοδότησης είναι κλασικό άλλοθι της αστικής πολιτικής. Όμως το επείγον δεν είναι μετεωρίτης που πέφτει απ' τον ουρανό, αλλά κυρίως προϊόν της πολιτικής της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, της υποτέλειάς της και της αυτοπαγίδευσης στο δόκανο της εκβιαστικής πολιτικής της ΕΕ. Παράλληλα, το αντιδημοκρατικό όργιο των ημερών του δημοψηφίσματος συνεχίζεται και εντείνεται με πρωτοκαθεδρία τα ΜΜΕ και την αστυνομία του Πανούση. Η άλλη άποψη έχει ουσιαστικά εξοβελιστεί απ' τα κανάλια. Καθημερινή παρέλαση νεκραναστημένων πολιτικών εκπροσώπων, λαιμοδία και απαξίωση της Αριστερής Πλατφόρμας, εξοστρακισμός της Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς απ' τα ΜΜΕ ακόμη και σήμερα που πρωταγωνιστεί μαζί με την ΑΔΕΔΥ και άλλα συνδικάτα κατά του τρίτου μνημονίου, τρομοκράτηση της διαφορετικής άποψης (μήνυση κατά Βαρουφάκη, γιατί συγκρότησε, κατ' εντολήν Τσίπρα, επιτροπή μελέτης της επανόδου σε εθνικό νόμισμα!). Τα ΜΑΤ, από κει που καταργούνταν ή θα αποπλίζονταν, επανήλθαν στο ρόλο της δίωξης και καταστολής του εργατικού λαϊκού κινήματος, που επιβάλλει το καθεστώς έκτακτης ανάγκης. Σ' όλο του το μεγαλείο και ο κοινοβουλευτικός ολοκληρωτισμός με τη συγκρότηση άτυπης συγκυβέρνησης εθνικής ενότητας απ' το ΣΥΡΙΖΑ, τους ΑΝΕΛ, τη ΝΔ, το Ποτάμι και το ΠΑΣΟΚ...

Στο μνημόνιο επίσης προβλέπονται: Αυστηρή επανεξέταση των συλλογικών διαπραγματεύσεων, των εργατικών κινητοποιήσεων, των ομαδικών απολύσεων... Ο νούν νοείτω.

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα ΠΡΙΝ 26/07/2015